

[N. Neergaard.]

Arbejde, give Arbejde til de arbejdsløse. Saaledes kan man blive ved, men det er gentaget saa ofte, saa at jeg skal indskrænke mig til, hvad jeg allerede derom har udtalt.

Korsgaard: Som ved Lovforslagets første Behandling maa jeg hævde, at det, der her foreslaas, er i Strid med Udtalelser fremsatte af den højtærede Statsminister — saa vidt man da kan tro Bladene — gaaende ud paa, at der ingen Skatteforhøjelser skulde blive Tale om, idet det foreliggende Lovforslag netop er et Forslag om Skatteforhøjelser. At ville benægte dette er fuldkommen hen i Vind og Vejr. Man kan strides om de Principper, hvorefter man vil paalægge den direkte Beskatning, men naar man forhøjer det Beløb, de direkte Skatter giver, kan det dog ikke med Fornuft benægtes, at det er en Forhøjelse af Beskatningen. Det konservative Folkeparti er i Almindelighed imod Forhøjelse af Skatter paa det nuværende Tidspunkt, og det er noget, vi *afgjort* er, det skal ikke fortolkes, saaledes som aabenbart den højtærede Statsministers Udtalelser i dette som maa ske i mange andre Tilfælde skal. Vi er altsaa imod Skatteforhøjelser i Almindelighed, og vi er i særlig Grad paa det nuværende Tidspunkt imod en Forhøjelse af den direkte Beskatning og dér igen i ganske overordentlig Grad imod Forhøjelse af Formuebeskatningen. Og det er netop en Forhøjelse af Formuebeskatningen, man tilstræber. Jeg gentager, at hvis man i Stedet for dette havde gjort Forsøg paa en mere rationel Ordning af den Nedsættelse, der fandt Sted i 1927, nu vel, saa kunde man tales ved derom, men, som sagt, at gaa med til en Forhøjelse kan vi fra konservativ Side naturligvis ikke.

Den højtærede Finansminister har saa stillet Forslag om, at det Beløb, der vil indkomme ved den foreslaaede Skatteforhøjelse, skal anvendes til Kommunerne. Hvis dette skal være noget særlig fortjenstfuldt, forstaar jeg i Grunden ikke, hvorfor Regeringspartierne bliver staaende ved den Forhøjelse, de foreslaar. Hvorfor ikke efter god gammel socialdemokratisk Praksis gaa over til saadan nogenlunde at ekspropriere Formuerne, i første Omgang naturligvis med den Motivering, at det skal være for at hjælpe Kommunerne? Hvorfor ikke? Der er jo ingen Grænser for, hvad man kan tillade sig, eller hvad man kan mene er rigtigt, naar blot de Penge, man vil ud-

skrive, kommer til Anvendelse paa et Sted, hvor man mener de er fornuftigt anvendt. Nej, denne Kombination af en Skatteforhøjelse og et Tilskud til Kommunerne er i sig selv fornuftstridig, det er at tage med den ene Haand og give med den anden. Der er, hvis man er af den Mening, i Virkeligheden ingen Grænser for, hvad man kan tillade sig. Kort sagt, man kan med andre Ord med et Pennestrøg vende op og ned paa, hvem der har Penge, og hvem der ikke har.

Vi maa altsaa afgjort gaa imod Lovforslaget, for saa vidt det gælder Forhøjelse af Formueskatten. Vi maa ogsaa gaa imod Lovforslaget, for saa vidt det gaar ud paa at forhøje Beskatningen for Selskaber. Og det er dog mærkeligt, at ikke en Gang paa dette Punkt — hvor det altsaa i 1927 blev gennemført, at man virkelig gav Præmiering for, at Selskaber konsoliderede sig — har det vist sig at være muligt at bringe de radikale Partier til Forstaaelse af, at her er man inde paa et Problem, som har *samfundsmæssig* Interesse, og som i ganske særlig Grad har *erhvervmæssig* Interesse, og fornuftigvis er det i sidste Instans overmaade afgørende, om Erhvervene kan trives. Jeg synes derfor, man maa staa ganske uforstaaende overfor, at de radikale Partier ogsaa vil ændre, i høj Grad ændre dette Princip.

Forbavnelsen maa stige mere og mere, naar man saa alligevel, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre fremdrog, og som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, kan komme til det Punkt, at Socialdemokratiet netop gaar ind paa det Princip, at de Formuer, der har en særdeles ringe Afkastning, skal have Lettelse; saa synes jeg slet ingen Mening der bliver i det hele. Det, man med en vis Ret har kunnet sige imod den Ordning, man har, er netop det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at den kunde fremtræde som en Art Præmiering af en uheldig Pengeanbringelse. Den højtærede Finansminister gaar nu netop ind paa dette Princip, men ganske vist paa den Maade, at først naar Anbringelsen bliver ganske særlig slet, kommer der Hjælp. Jeg maa altsaa mene, ligesom det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at vi kan være tilfredse med dette Tilsagn fra den højtærede Finansminister, idet det netop, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, i høj Grad viser Hulheden i den Protest, der er rejst mod den Skattenedsættelse, der paa den direkte Beskatnings Omraade fandt Sted i 1927.